

PUHE NKP:n XX EDUSTAJAKOKOUKSESSA

18. helmikuuta 1956

Toverit! Kansainvälisellä näyttämöllä on nykyään käynnissä valtava historiallinen prosessi, jonka kulussa kansanjoukot ja kokonaiset kansat siirtyvät imperialismin vaikutuspiiristä imperialisminvastaisen taistelun asemiin, puolustamaan rauhaa. Suuri sosialistinen leiri saa päivä päivältä yhä enemmän ystäviä muissa maissa. Elinetujensa vuoksi näiden toisten maiden kansat käyvät kaikissa nykyajan tärkeimmissä kysymyksissä yhä solidaarisemmiksi puolueemme ja valtiomme ulkopolitiikan kanssa.

Ulkopolitiikka, jota puolueemme ja sen Keskuskomitea ovat toteuttaneet kertomuskaudella, on viisasta, dogmaattisuudesta ja doktrinäärisyydestä vapaata leniniläistä politiikkaa. Neuvostomaa on saavuttanut suurta menestystä kehittämällä konkreettisesti leniniläistä ulkopolitiikkaa uuden tilanteen olosuhteisiin sovellettuna.

Neuvostovaltion johdonmukaisessa ponnistelussa kansainvälisen jännityksen lieventämisen ja kahden järjestelmän rauhanomaisen rinnakkainolon puolesta meidän taholtamme on esitetty poliittisesti rohkeita rakentavia ehdotuksia, jotka suuntautuvat osuvasti maaliin. Sallikaa minun kiinnittää huomioltanne tässä suhteessa saatuun arvokkaaseen kokemukseen ja esittää eräitä konkreettisia esimerkkejä. Voimmehan me ja pitäähän meidän ottaa oppia myös uudesta myönteisestä kokemuksesta eikä ainoastaan virheistä.

Ensimmäinen esimerkki. Kiista Atlantin liiton luonteesta jatkui, kuten tunnettua, useita vuosia. Me sanoimme, että se on Neuvostoliittoa ja kansandemokratian maita vas-

taan suunnattu aggressiivinen sotaliitto. Länsivaltojen diplomaatit väittivät päinvastoin, ettei tuo liitto uhkaa kehtään, vaan että se on muodostettu muka rauhan suojelemiseksi. Tässä asetettiin yksi väite toista vastaan ja oli todistettava tosiasioiden nojalla, kuka on oikeassa ja kuka väärässä.

Tuli todistetuksi, että Neuvostoliitto on ollut oikeassa. Enemminkin, imperialistit itse tarjosivat ne todisteet. Se tapahtui 1954, jolloin neuvostohallitus ehdotti rohkeasti länsivalloille sopimusta neuvostomaan mukaan tulosta Atlantin liittoon. Länsivallat torjuivat tämän ehdotuksen ja siten riisuiivat kaikkien kansojen nähden Atlantin liitolta naamion, todistivat itse, että Atlantin liitto on suljettu sotilaallinen liittouma, joka ei ole tarkoitettu puolustusta varten, vaan Neuvostoliittoon ja kansandemokratian maihin suunnattua hyökkäystä varten.

Toinen esimerkki. Tuudittaakseen uneen kansojen valppauden länsivallat verhosivat sotilaallis-poliittista sopimustaan Euroopassa »kollektiivisen turvallisuuden» kyltillä. Silloin Neuvostoliitto ehdotti solmittavaksi yleiseurooppalaisen kollektiivisen turvallisuussopimuksen, johon osallistuisivat kaikki Euroopan valtiot. Imperialististen valtioiden edustajat yrittivät kieltäytyä sillä sopivantuntuisella verukkeella, että sopimus syrjäyttäisi Amerikan Yhdysvallat Euroopan asioista. Mutta tämä vastaväite kumoutui heti kun neuvostohallitus vastasi, ettei sillä ole mitään sitä vastaan, että Amerikan Yhdysvallat osallistuisi Euroopan kollektiiviseen turvallisuussopimukseen. Ja miten kävi? Länsivaltojen edustajat eivät enää tienneet mitä vastata. He torjuivat Neuvostoliiton ehdotuksen ilman mitään perusteluja.

Kolmas esimerkki. Länsivallat ovat pitäneet ja pitävät suurta ääntä näennäisestä pyrkimyksestään saada aikaan »yleinen ja valvonnanalainen aseistariisunta». Mutta puheita pitemmälle asia ei näytä edistyvän. Päinvastoin, ne ovat vuodesta toiseen voimistaneet kilpavarustelua ja säilyttäneet kansojensa harteille jatkuvasti kasvavan sotilasmenojen taakan. Atomi- ja vetypommit on otettu avoimesti Atlantin liiton aseistukseen. Ja näin tapahtuu silloin kun Neuvostoliitto vaatii aseistariisuntaa ja tarjoaa aivan toisenlaisen esimerkin: supistaa asevoimiensa miesvahvuutta 640 tuhannella ja poistaa viimeisenkin sotatukikohtansa vieraalta alueelta.

Yhtä päättävästi ja rohkeasti Neuvostoliitto toimii aseistariisunnan hyväksi myös Yhdistyneissä Kansakunnissa. Jotta tässä kysymyksessä olisi päästy vihdoin eteenpäin, Neuvostoliitto esitti YK:n valiokunnalle ehdotuksia, jotka käyvät yksiin länsivaltojen taannoisten ehdotusten kanssa. Ja miten kävi? Länsivallat luopuivat omista ehdotuksistaan, koska eivät tahtoneet ryhtyä mihinkään konkreettisiin toimiin. Eikä taaskaan mitään perusteluja, aivan kuin heiltä olisi kieli halvaantunut.

Täten vaikuttaa siltä kuin uuden sodan lietsojia vastaan olisi meneillään avoin, julkinen oikeudenkäynti maailman kaikkien kansojen nähden. Syytetyt tietenkin yrittävät välttää vastuuta väittäen syytöksen perustuvan »neuvostopropagandaan». Mutta asian ydin on siinä, että heidän syyllisyyttään eivät nyt todista ainoastaan meidän lausuntomme, vaan pääasiallisesti heidän omat tekonsa. Heidän omat edesottamuksensa ja päätöksensä todistavat syytökset aiheellisiksi. Joka kerta torjuessaan Neuvostoliiton rauhan- tahtoiset ja ihmiskunnan elinetsijien mukaiset ehdotukset he antavat uuden todistuksen rikoksestaan ja jättävät todistuskappaleen syyllisyydestään. Onko Neuvostoliitto kehottanut heitä menettelemään juuri niin? Päinvastoin, Neuvostoliiton ehdotukset tarjosivat heille mahdollisuuden sellaisen myönteisen vastauksen antamiseen, että se olisi vapauttanut heidät syytöksistä. Mutta koska he kylmän sotansa ilmisen vararikon jälkeenkin toimivat edelleen Genève'n hengen vastaisesti, niin he, aggressiiviset imperiaalistit, joutuvat ehdottomasti eristetyiksi, koska joka vuosi karttuu todisteita, joilla on oleva ratkaiseva vaikutus kansojen julistamaan tuomioon.

Toverit! Imperialistien paljastamis- ja itsepaljastamisprosessi kehittyy nykyään erittäin nopeasti ja eräin paikoin jopa myrskyisästikin äskettäin vapautuneissa Aasian maissa — sellaisissa kuin Intia, Burma, Indonesia jne. Tätä taustaa vasten katsottuna herättää ihmettelyä viimeisin englantilais-amerikkalainen julkilausuma, jossa Yhdysvaltojen ja Ison-Britannian vallanpitäjien nimissä sanotaan kirjaimellisesti seuraavaa:

»Me... olemme asettaneet päämääräksemme turvata itsehallinnon ja riippumattomuuden kaikille maille, joiden kansat tahtovat ja voivat ylläpitää riippumatonta olemassaoloaan.» Ja edelleen: »Viimeisten runsaan kymmenen vuoden aikana 600 miljoonaa miestä ja naista lähes kah-

dessakymmenessä maassa on saanut itsenäisen valtiolaitoksen meidän tuellamme ja avullamme.»

Mitäs sanotte, toverit, tällaisesta lausunnosta? Tämähän on suoranaista naamiaisilveilyä. Meille yritetään uskotella, että kolonialistit eivät oikeastaan olekaan orjuuttajia, vaan siirtomaakansojen innokkaita vapauttajia. Kaikki aikaihmiset ovat tähän asti luulleet ja tienneet, että mainitut 600 miljoonaa miestä ja naista ovat vapautuneet siirtomaasorrosta käytyään pitkällisen taistelun kolonialisteja vastaan. Ja nyt meille tarjoillaan niin mielikuvituksellista versiota, että muka kolonialistit ovat itse auttaneet heittämään itsensä satulasta ja yleensä »asettaneet päämääräkseen kansojen riippumattomuuden».

Totta puhuen näyttää hyvin kummalliselta, kun tunnetut imperialistit koreilevat siirtomaakansojen vapauden esitaistelijain sotisopaan pukeutuneina. Se ei näytä ainoastaan kummalliselta, vaan myös rujan koomilliselta.

On helppo kuvitella, minkä vaikutuksen esimerkiksi suureen Kiinan kansaan tekee Washingtonin julkilausuman väite, että Kiinan vihollisia aseistanut Amerikan hallitus muka auttoi kiinalaisia vapautumaan ulkomaisten imperialistien ja nahkansa myyneiden kuomintangilaisten kynsistä! On helppo arvata myös Intian, Burman, Malaijan ja Egyptin kansojen tunteet silloin, kun niille yritetään vakuuttaa, että Britannian herruuden tarkoituksena muka oli... auttaa niitä vapautumaan siirtomaasorrosta. Näin törkeä farisealaisuus voi vain hävittää viimeisetkin kunnioituksen rippeet Englantia ja Amerikkaa kohtaan entisten ja nykyisten siirtomaakansojen keskuudessa!

Intiassa ja Burmassa ei kenelläkään herännyt pienintäkään epäilystä neuvostojohtajien vilpittömyydestä, kun he puhuessaan siellä sanoivat: olemme iloisia, että olette heittäneet harteiltanne siirtomaasorron ja nyt rakennatte riippumatonta valtiotanne. Mutta kuvitelkaa, toverit, millainen olisi ollut vaikutelma, jos siellä olisi lausunut samat sanat Churchill tai joku muu brittiläisen imperialismien edustaja. Kuka olisi uskonut hänen vilpittömyyteensä?

Ei, kolonialistit eivät voi olla vilpittömiä eikä heillä ole varaa olla vilpittömiä. Sen sai kokea hra Dulles, joka esitti suurta kohua herättäneen lausuntonsa intialaisesta Goan alueesta, jonka Portugali on anastanut. Häntä kyllä uskottiin siinä suhteessa, että hän on koko sydäimestään kolo-

nialistien puolella, mutta se ei ole parantanut hänen mainettaan.

Englantilainen konservatiivinen »Daily Mail» lehti antoi tämän yhteydessä »viisaan» neuvon: »Lännen on keksittävä (!) luottamuksen diplomatia.» Mutta on aivan selvää, ettei ovelinkaan diplomatia pysty turvaamaan luottamusta politiikkaan, joka käy ristiin kansojen etujen kanssa.

Englantilaiset imperialistit olivat Intiassa kauan, hyvin kauan, mutta oppivat huonosti ymmärtämään intian kieltä. Meidän maamme edustajat olivat siellä vain muutamia viikkoja, mutta me kaikki yhdessä heidän kanssaan ymmärrämme jo yhtä ja toista tärkeää intian kielellä. Me tiedämme esimerkiksi, että »pantša šila» on suuri voima. Se on voima, joka ei jää vaikuttavuudessaan jälkeen kolonialistien Aasiaan perustamien sotilaallisten liittoumien yhteisestä voimasta.

Me tiedämme myös, että Neuvostoliiton antama pyyteetön apu Intian, Burman ja Afganistanin kansoille näiden maiden teollistamiseksi merkitsee todella sosialistista suhtautumista näihin kansoihin. Se laskee vankan perustan kansojemme väliselle lujalle keskinäiselle ystävyydelle. Koko maailma tietää, mihin erinomaisen tärkeisiin tuloksiin on päästy vilpittömien ja pitkäaikaisten ystävyysuhteiden rakentamisessa neuvostomaamme ja Intian, Burman ja Afganistanin välillä. Vähän aikaisemmin palautettiin luja ystävyys maamme ja Jugoslavian välille. Minun ei tarvitse kertoa teille, kuinka suurta osaa näissä asioissa näytteli se henkilökohtainen kosketus, joka syntyi neuvostojohtajien käydessä näissä maissa, sekin on koko maailman tiedossa.

Tässä yhteydessä on syytä mainita, kuinka tärkeä poliittinen merkitys on sillä seikalla, että neuvostojohtajat Intiassa pitämässään puheissa totesivat aivan oikein Mahatma Gandhin suuren vaikutuksen Intian kansan historiaan. Näin ollen me tosiasiallisesti teimme aloitteen niiden lahkolaismaisten virheiden korjaamiseksi, joita oli aikaisemmin ilmennyt eräissä neuvostoliittolaisten orientalistien teoksissa ja Kommunistisen Internationaalin julkaisuissa. Lähtien yksinomaan Gandhin filosofisten katsomusten arvostelusta, jotka, kuten tunnettua, eroavat suuresti marximin-leninismien näkökannoista, eräät kirjoittajamme päätyivät silloin niin pitkälle menevään yksipuolisuuteen, että kielsivät täydellisesti Gandhin myönteisen historiallisen merkityksen.

Haluan vielä lisätä, että meikäläisillä historioitsijoilla ja propagandisteilla on syytä tutkia arvostelevasti ja tarkistaa myös eräitä muita julkaisujamme, esimerkiksi Kominternin VI kongressin tunnettuja teesejä siirtomaakysymyksestä. Tarkoitin konkreettisesti näissä teeseissä tehtyä siirtomaiden ja puolisuvereenisten maiden kansallisen porvariston luonnehdintaa ja sen osuuden arviointia. Tässä arvioissa oli jo siihen aikaan, kun mainitut teesit siirtomaakysymyksestä laadittiin, tietty laholaisuuden leima. Nykyajan muuttuneissa olosuhteissa, kun Neuvostoliiton arvovalta on suuresti kasvanut, tuo arvio ei lainkaan vastaa todellisuutta.

Toverit! Kaikkia meitä XX edustajakokouksen osanottajia ilahduttaa ja innoittaa tietoisuus siitä, että puolueen Keskuskomitean toimintaselostuksessa on meille asetettu taistelumme suuri päämäärä kaikessa mittavuudessaan, osoitettu erittäin selvästi todella leniniläinen puolueen politiikan linja ja uudet suurenmoiset tehtävät.

Me otimme suuren tyydytyksen tuntein vastaan myös KK:n toimintaselostuksessa esitetyn puolueemme uuden kannan sotien ehkäisemismahdollisuutta koskevasta kysymyksestä. Tämä kanta, joka vastaa täydellisesti nykytilannetta, tulee edistämään rauhan puolustusta, sillä aikaisempi teoreettinen määritelmä tästä kysymyksestä on jo monien vuosien ajan vähentänyt uuden sodan ehkäisemiseksi käydyn taistelun tehokkuutta.

Kysymyksellä sosialismiin siirtymisen eri muodoista eri maissa ei ole ainoastaan suuri teoreettinen merkitys. Tämän kysymyksen uusi asettelutapa, joka perustuu Leninin lausuntoihin ja uuden historiallisen kokemuksen yleistyksen, voi saada välitöntä käytännöllistä merkitystä kommunistipuolueiden toiminnassa pääoman maissa. Erittäin tärkeänä pidän sitä, että tämän kysymyksen selvittäminen helpottaa kommunististen veljespuolueiden taistelua työväenluokan poliittisen hajaannuksen voittamiseksi. Monet sosialidemokraattiset työläiset tulevat epäilemättä suhtautumaan hyväksyvästi näkemykseen, että sosialismiin siirtymisen tie ei ole kaikille maille samanlaista valtatieta, yhtä suuraa kuin Nevskin prospekti.

Eräänä erittäin arvokkaana edustajakokouksen tuloksena tulee nähtävästi olemaan voimakas sysäys siihen suuntaan, että kommunistit alkavat perehtyä luovasti teoriaan ja historialliseen kokemukseen. Niin puolueen Keskusko-

mitean toimintakertomuksessa kuin tovereiden puheissakin kuultiin ideologisessa työssä esiintyvän dogmaattisuuden ja kirjanoppineisuuden terävää ja erittäin hyödyllistä arvostelua. On toivottavaa, että tämä arvostelu edistää tehokkaasti vastaavien neuvosto- ja puolueyöntekijäin poliittisen ja tieteellisen ajattelun vapautumista kuolleen doktriinäärisyyden pauloista.

Kalliit toverit! Olemme syvästi vakuuttuneita, että puolueemme, jonka koko politiikka rakentuu marxismin-leninismiin murtumattomalle perustalle, saavuttaa tulevaisuudessaakin uusia voittoja ja menestyksiä. Leniniläinen puolueemme on eheä ja yhtenäinen. Se kykenee nykyään paremmin kuin milloinkaan ennen täyttämään historiallisen tehtävänsä edistyksellisen ihmiskunnan etujoukkona.

Puolueemme tästä kyvystä ovat kirkkaana todistuksena myös ne erinomaiset, kaikille tutut puolueen Keskuskomitean toiminnan tulokset, jotka on esitetty Keskuskomitean toimintakertomuksessa ja jotka tullaan epäilemättä hyväksymään suurella tyydytyksellä edustajakokouksen päätöksissä, niin kuin koko puolueemme, koko maamme on ne tosiasiallisesti jo hyväksyneet.

Puolueemme voi oikeutetusti ylpeillä siitä, että sen kollektiivinen johto on osannut niin menestyksellisesti, niin erinomaisesti ratkaista kertomuskauden todella vaikeat ja valtavat tehtävät. Kuten kaikki tietävät, Keskuskomitean johtava ydinjoukko on osoittanut jatkuvasti niin vilkasta aktiivisuutta, aloitteellisuutta ja kekseliäisyyttä, sellaista tosibolševististä kaukonäköisyyttä kaikkien tilanteiden vaatimusten ja mahdollisuuksien suhteen sekä niin suurta taitoa Leninin nerokkaan politiikan soveltamisessa uudella tavalla uusissa olosuhteissa, että se on todellakin ylittänyt kaikki odotuksemme. Juuri sellainen johto kykenee ohjaamaan puoluetta tuleviin suuriin ponnistuksiin ja voittoihin. Nähdäkseni tämä on edustajakokouksen osanottajien yleinen mielipide.

Viime vuosien suurten taloudellisten menestysten turvin sosialistinen valtiomme on tullut voimakkaammaksi kuin koskaan ennen. Mutta sen täytyykin olla voimakas. Suuren maamme — maailman ensimmäisen sosialistisen maan — kansainvälinen asema velvoittaa sitä pysymään voimakkaana, yleisen rauhan ja kansojen vapauden mahtavana suojamuurina. Ja tämä seikka velvoittaa jokaisen neuvostoihmisen tajuamaan syvällisesti henkilökohtaisen ja yhteisen

vastuun ja työskentelemään sosialistisen synnyinmaamme
mahdin jatkuvan lujittamisen hyväksi.

Tiemme eteenpäin on selvä. Se johtaa ihmiskunnan
korkeimpaan päämäärään — kommunistiseen yhteiskun-
taan. Oman leniniläisen puolueensa ja sen Keskuskomitean
johdolla suuri neuvostokansa on kulkeva kommunismin
riemuvoittoon!

»XX sjezd Kommunistitšeskoi partii
Sovetskogo Sojuza». Stenografitšeski
otšot, tom I. Moskva; Gospolitizdat,
1956

Suomennettu tätä kokoelmaa varten